

tand fest ka ühtegi omma iissale, sedda temma ei tahtnud kuruvaastada. Kui üht kallist warra temma hoidis ommas sündames sedda jummalakartust, mis temma issa seina sisse olli külwand. Kui Josep wannematte maiast árraläks, kinnitas issa temmale wagga Tobia sannad 4, 5.: „keige omma ello aia mõtle Jssanda meie Jummalat peále ja árra púa mitte patto tehha, eggas ülle temma käskude miina, te õigust keik omma ello aia ja árra tääi üllekohto tee peál!“ — ja need sannad seitid iggapáwa Joseppi meles ja juhhatacid keik temma tööd ja teggemised. Sure murrega temma näggi, kuida Jummalat needminne temma jummalakartmatta perremehhe maiastellamist ennam ja ennam rikkus, nenda et páwast páwani waesemaks läks, et olli kül eäsimessest otast rikkas mees olnud. Josep olli nüüd jo priiske ja kanna noreks mehbeké ülleskašwand, ja temma perremehhe praua fiusas tedda ühbel öhtul nisamoti, kuida Potivari naesterahwas teggi, agga temma pöggenes patto eest. Kui praua näggi, et temma pattune himmo olli ilmsiks toušnud, fargas temma nuaga Joseppi peále ja tahtis temma ellola otsa tehha; ei sanud agga mitte tedda árratappa, waid teggi temmale agga hawa kurgo külge. Josep wöttis kätte ja jooksis kui paelletud pödder maiast ja liinast välja, jooksis keige ó läbbi, ja langes wiimaks ühbe louende-plektia oue kõrvatas mahha. — Se ple-

fia olli üks aus mees, wöttis Joseppi ennese jute, kulaš temma halle luggo temma käest járrel ja nuttis temmaga iisseárraniste Joseppi issa sure kurbdusse párrast, kui piidi omma poia willetsa ellust kuulda sama. — Plekia wöttis Joseppi ennese tö jure, mis temma römoga teggi. — Monne aia párrast kirjotas Josep omma iissale, missuggune ello temmale olli olnud, ja pallus temma käest piisut rahha ennesele riided osta. Agga missuggust västust sai Josep? Temma issa olli tullekahjo läbbi keigest ommast warast ilma jänud ja waesekts innimesekts sanud, nenda et kerjamisest ellas. — Se aus plekia korjas núüd omma tutwade ja sobrade käest rahha koffo ja läkitas sedda Joseppi iissale. Kui suggise kätte tulki, et plekimisse-aeg olli mõda lainud, satis plekia Joseppi ladade peále neid louendid árramúma; ta selle fauba jures olli Josep wágga tru ja toi wiimise koppika, mis ta louendi eest olli sanud, omma perremehhe kätte, ja keik kassio, mis plekia ommast faubast sai, satis temma Joseppi iissale. — Kolme aasta párrast surri plekia, ja Josep olli omma truuuse ja õigusse párrast wágga armiaks temma melest lainud, nenda et temma muist ommast warrandussest Joseppile párandussekts jättis. Josep aias omma kaddunt perremehhe fauba eddas, Jummal önnistas sedda nenda, et ta surema liina sai miina ja rohkema kassio enutesel leida. Temma olleks hea melega omma wan-